

αντραγαθία Θράκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀδραγαθία Κεφαλλ. ρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. ἀδραατία Θήρ. Τὸ μεσν. οὐσ. ἀντραγαθία, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνδρα-αθία. Ὁ τύπ. ἀντραγαθία καὶ παρὰ Φορτουνάτ. πρᾶξ. στ. 31 (ἔκδ. ΣΞανθουδ.) «εἰς τὴν Μισσίνα ἐδιάβηκα καὶ ἀντραγαθιᾶς μεγάλης... ἤκαμα».

1) Γενναία πρᾶξις, ἀνδραγάθημα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.): Λείχνω - κάνω ἀντραγαθία ἢ ἀντραγαθίης. Ἐκαμε αὐτὸς τὴν ἀντραγαθία του! (ἐπὶ ψόγου) κοιν. || Ἄσμ.

Ποιὸς εἶδε κόρη λεύτερη νὰ πάη μακρὰ ᾽ς τὰ ξένα νὰ τὴ θαρροῦν γιὰ παλληκάρ' καλύτερο ᾽ς τὸν κόσμο, νὰ τὴ ζηλεύουν τ' ἄρματα καὶ τὴν ἀντραγαθία της;

Θράκ. Συνών. ἀντραγάθημα. 2) Δύσκολος, ἐπι-νδυνος ἐπιχείρησις Λυκ. (Λιβύσσ.): Εἶδαν ποῦ ἐκατάφιον αὐτὴν τὴν ἀντρααθίαν.

αντραγκάλεασμα τό, ἀμάρτ. ἀδραγκάλεασμα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀντρας καὶ ἀγκάλεασμα.

Περίπτυξις, ἀγκάλεασμα ἀνδρός: Ἄσμ.

Λέν εἶνι παραπάτημα, μόν' εἶν' ἀδραγκάλεασμα.

***αντραγουρίτσι** τό, ἀντρουγουρίτσι Θράκ. ἀντρου-γυρίτσι Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀντρας καὶ *ἀγουρίτσι < ἀγουρίτσης. Νέος ἀνὴρ, θωπευτικῶς: Ἄσμ.

Ἀντρουγουρίτσι μ' νεοῦτοικου καὶ νεοσιφανομένου, καὶ ὄντα χειμᾶζη πουρπατῆς καὶ ὄντα βρέχη διαβαίνεις Θράκ.

αντράγουρος ὁ, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀντράγουρας Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀντρας καὶ ἄγουρος.

Γυνὴ ἔχουσα ἦθος, τρόπους ἀνδρός: Ἀμουντ' ἀντράγου-ρος ᾽ς ὁλὰ τὰ δουλείας ταράσαι (ταράσαι = ἀναμειγνύσαι) Χαλδ. Πβ. ἀγορῖνα 1, ἀντρογυναῖκα.

αντραδέρφι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀντραέφ' Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τῶν οὐσ. ἀντρας καὶ ἀδέρφι.

1) Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τοῦ συζύγου Πόντ. (Σάντ.) 2) Ὁ ἀδελφὸς τοῦ συζύγου, ἀντράδερφος Λεξ. Δημητρ.

***αντραδερφοκορίτσι** τό, ἀντραεφοκόριτς Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀντράδερφος καὶ κορίτσι.

Ἡ ἄγαμος ἀνδραδέλφη.

***αντραδερφόπουλλον** τό, ἀντραεφόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντράδερφος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -πουλλον.

Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ τοῦ συζύγου.

αντράδερφος ὁ, ἀντράδελφος Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀντράδελφο Πόντ. (Ὁφ.) ἀντράφλος Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀντρά-δερφος σύνθηθ. ἀδράδερφος πολλαχ. ἀντράδιρφους βόρ. ιδιῶμ. ἀντραδιρφὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντράϊρφος Ρόδ. ἀντράερφος Πόντ. (Σάντ.) ἀντράεφ'ος Πόντ. (Ἰνέπ.) ᾽ντράϊρ-φος Ρόδ. ᾽ντρεϊρφος Ρόδ. Θηλ. ἀντραδέλφισσα Πόντ. (Οἶν. Ὁφ.) ἀντραδέλφ'σσα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀντραδέρφισσα Κύπρ. — ΔΛιτέρι. Τζιωπρ. τραοῦδ. 2, 63 ἀντραέφ'σσα Πόντ. (Σάντ.) Πληθ. ἀντραδέλφ'α Πόντ. (Χαλδ.) ἀντρα-δέρφια τά, πολλαχ. ᾽ντραέρφια Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνδράδελφος. Καὶ ὁ τύπ. ἀντρά-δελφος ὡσαύτως μεσν. Ὁ πληθ. ἀνδραδέλφια καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ συζύγου σύνθηθ. || Παροιμ.

Πεθερὰ καμπάνα ἔχεις | καὶ ἀντραδέρφη σημαντήρι

(χαρακτηριστικὴ τῶν σχέσεων τῆς νύμφης πρὸς τὴν πεν-θεράν καὶ ἀνδραδέλφην) Εὐβ. (Κύμ.) || Ἄσμ.

Καὶ σύ, καλέ μ' ἀντράδερφε, σῶρε τὸ δρόμο ποῦ ᾽ρθες Ἦπ.

Νὰ τιμῆς τ' ἀντραδέρφη νὰ σὲ λένε κυρὰ νύφη

Πελοπν. (Μαντίν.)

αντρακαρᾶς ὁ, ἀμάρτ. ἀδρακαρᾶς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντρακας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρᾶς.

Μεγαλόσωμος, ἰσχυρὸς ἀνὴρ. Συνών. ἀνθρωπάτσος, ἀνθρωποῦκλος, ἀντρακας, ἀντραρος, ἀντρίδι, ἀν-τρούκλακας, ἀντρούκλαρος, ἀντρούκλας, ἀντρούλ-λιακας.

αντρακας ὁ, ἀμάρτ. ἀδρακας Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ακας.

Ἀντρακαρᾶς, ὁ ἰδ.

αντράκι τό, Μῆλ. — (Ἑβδομαδ. Τύπ. 1 Ἰουλίου 1934) ἀδράκι Κρήτ. ἀδράτσι Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντρας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Ἀνὴρ μικρόσωμος Ἄνδρ. Κρήτ.: Καμά, τί ἀδράτσι εἶν' εὐτό; (καμά=καλὲ μάννα) Ἄνδρ. Συνών. ἀντρίτσι 1.

2) Νέος μὲ ἀνάπτυξιν σωματικὴν ἀνδρὸς Κρήτ. Μῆλ. — (Ἑβδομαδ. Τύπ. ἔνθ' ἀν.): Ἐγινε ἀλάκερο ἀντράκι Μῆλ.

Ἐγιναν νεαρὰ ἀντράκια (Ἑβδομαδ. Τύπ. ἔνθ' ἀν.) β) Μι-κρὸς παῖς, θωπευτικῶς ἐν προσφωνήσει πατρὸς πρὸς τὸ τέκνον τοῦ Κρήτ.: Καλῶς τ' ἀδράκι μου! Ἐλ' ἀδράκι μου!

3) Ἀνὴρ ἀνδρεῖος, γενναῖος, παλληκάρι Κρήτ.: Ἄσμ.

Μὰ ᾽ς τὸ γιουρούσιν ἤλαχε γαὶ τὸ Καπετανάκι,

μὰ ᾽κειὰ σκοτώθηκε γι' αὐτό, κρῖμα χαημὸς ᾽ς τ' ἀδράκι.

Συνών. ἀντρίτσι 3.

αντράκλα ἢ, (I) ἀντράχλα Ἀθῆν. Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἀ.) — ΠΓεννάδ. 114 — Λεξ. Βλαστ. ἀδράχλα Ἄνδρ. ἀντράκλα κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀδράκλα πολλαχ. ἀντράκα Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) ἀντρέκλα Μακεδ. (Κοζ. Σισάν. κ. ἀ.) ᾽ντράκα Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνδράχνη. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀνδράχνη ἢ λαχανηρά (portulaca oleracea) τῆς τάξεως τῶν λυτικωδῶν (portulacaceae), λαχανικὸν ἄγριον καὶ κηπευόμενον ἔνθ' ἀν.: Φρ. Εἶναι γιὰ ἀντράκλες! (ἀνάξιος λόγου) Πελοπν. (Τριφυλ.) Συνών. ἀντράκλι (I), ἀντρα-κλῖδα, γλιστριδα, χοιροβότανο. [**]

αντράκλα ἢ, (II) ἀντράχνα Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀντράκλα Χίος ἀδράκλα Κρήτ. Λέσβ. ἀντρακλα ΠΓεννάδ. 533 ἀδρέκλα Κρήτ. ἀντρακλας Ἰων. (Κρήν.) Μῆλ. ἀδρακλας Κεφαλλ. ἀντραχλος Χίος ἀδραχλος Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν.) ἀντρακλος Ἰκαρ. Κύπρ. ἀδρακλος Κεφαλλ. ἀντρουκλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνδράχλη.

1) Κόμαρος ἢ ἀνδράχλη (arbutus andrachne) τῆς τάξεως τῶν ἐρεικωδῶν (ericaceae) ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀγριο-κούμαρο 2, ἀντρακλεᾶ, ἀντράκλι (II) 1, ἀντρακλο-κουμαρεᾶ, ἀντρακλοκούμαρος. 2) Τὸ ὅμοιον φυτὸν λύκιον τὸ Εὐρωπαϊκόν (lycium europaeum) τῆς τάξεως τῶν στρυχνωδῶν (solanaceae) Κεφαλλ. Μῆλ. [**]

αντρακλας ὁ, Κωνπλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) Σῦρ. Χίος κ. ἀ. — ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζῶων 40 ἀδρακλας

